

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ประจักษ์กันทั่วไปแล้วว่า การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศ ที่มีประสิทธิภาพเหนือกว่าเครื่องมืออื่นใด เพราะการศึกษาช่วยพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด และการศึกษาจะพัฒนามนุษย์ไปสู่ทิศทางใดนั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบก่อนที่จะกำหนดลงไปเป็นความมุ่งหมายทางการศึกษา (Educational Goals) และแม้จะกำหนดความต้องการอันพึงประสงค์ทั้งหมดออกมาเป็นความมุ่งหมายทางการศึกษาแล้ว แต่ความมุ่งหมายทางการศึกษานั้นก็ยังเป็นเพียงถ้อยคำซึ่งจะต้องผ่านขั้นตอนอีกหลายขั้นเพื่อแปลงไปสู่การปฏิบัติ

สิ่งที่จะเป็นสื่อ นำความมุ่งหมายทางการศึกษาไปสู่การปฏิบัติคือ "หลักสูตร" เพราะหลักสูตรคือโครงการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ และคุณลักษณะสอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้ (สุมิตร คุณานุกร 2518:1) และหลักสูตรทุกชนิด ทุกระดับ และทุกรูปแบบจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญๆ 4 อย่างด้วยกัน ดังที่ ฮิลดา ทาบ่า (Hilda Taba 1962 : 10) สรุปไว้คือ 1. จุดมุ่งหมายทั่วไป และจุดมุ่งหมายเฉพาะ 2. การเลือกและการจัดเนื้อหาวิชา 3. กระบวนการเรียนการสอน และ 4. โครงการประเมินผล

จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตรที่ดี เนื้อหาวิชาหรือประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดให้นักเรียนตามหลักสูตรที่ดี ย่อมเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนอย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม ความเหมาะสมนี้ย่อมไม่คงที่ตายตัว เพราะมนุษย์ไม่เคยหยุดคิด สังคมจึงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอไม่เคยหยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นการศึกษาก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของสังคมแต่ละยุคสมัย เพราะการศึกษาขึ้นอยู่กับวิถีชีวิตทุกอย่างในสังคม สังคมจึงเป็นผู้กำหนดการศึกษา

ภิญโญ สาร (2521 : 27-28) โค้ยตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงทิศทางการศึกษาอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมไว้อย่างน่าสนใจว่า

ดังเช่นในอดีตนั้น ลักษณะวิชาต่าง ๆ มักจะเน้นไปในทางอักษรศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และปรัชญาเพียงเพื่ออนุรักษ์ความคิดความงาม และวัฒนธรรมของสังคมในอดีตให้คงอยู่ต่อไปเท่านั้น แต่ในปัจจุบันนี้ การศึกษามีใ้สนใจเพียงความรู้และความเจริญของอดีตเพียงอย่างเดียว ตรงกันข้าม การศึกษาให้ความสนใจในปัจจุบันมากขึ้น การศึกษามุ่งให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบันอย่างมีสันติสุข และการศึกษาพื้นฐานให้คนคิดเป็น ทำเป็น วางแผนหรือคิดค้นเพื่อชีวิตในอนาคตได้ด้วย ลักษณะวิชาต่าง ๆ จึงเปลี่ยนแปลงเป็นปัจจุบันและเหมาะสมกับชีวิตจริงยิ่งกว่าแต่ก่อน

คว้ยเหตุดังกล่าว นักการศึกษาจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงจุดมุ่งหมายทางการศึกษา เปลี่ยนเนื้อหาวิชา ตลอดจนเปลี่ยนแปลงกระบวนการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบันมากขึ้น ซึ่งหมายความว่า จะต้องทำการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนั่นเอง

หลักสูตรวิชาภาษาไทยก็เป็นหลักสูตรหนึ่งที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับทิศทางของความมุ่งหมายทางการศึกษาในปัจจุบัน โดยเฉพาะให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งในแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้ มีข้อความแสดงแนวนโยบายของรัฐบาลในส่วนที่เกี่ยวกับการมัธยมศึกษาระบุไว้ว่า "มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งวิชาการและวิชาชีพที่เหมาะสมกับวัย ความต้องการ ความสนใจและความถนัด" (ภิญโญ สาร 2521 : 351-352, อ้างจาก ราชกิจจานุเบกษา)

คว้ยเหตุนี้ หลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2521 และหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2524 จึงได้กำหนดโครงสร้างและจุดประสงค์ชั้นใหม่ให้สอดคล้องกับแนวนโยบายดังกล่าว จะเห็นได้ว่าโครงสร้างใหม่ของหลักสูตรทั้งสองระดับจะมีทั้งวิชาบังคับและวิชาเลือก เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สำรวจความถนัดและความสนใจมากขึ้น ส่วนจุดประสงค์ เนื้อหา ตลอดจนกระบวนการวัดผลและประเมินผลก็แตกต่างจากหลักสูตรฉบับเก่าเป็นอันมาก เป็นที่เห็นว่า หลักสูตรฉบับใหม่จะเน้นว่าการจัดให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาไทยก็เพื่อให้นักเรียน

สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้จุดประสงค์ของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบันจะคำนึงถึงความสำคัญของภาษาไทยในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสารของประชาชาติเป็นอันดับแรก (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 15) การเรียนการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรใหม่จะไม่เน้นความรู้ความจำในเนื้อหาของวรรณคดีหรือหลักภาษาซึ่งมีเนื้อหายาก ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนรู้ และไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนอีกต่อไป แต่การเรียนการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรใหม่จะช่วยให้แก่นักเรียนได้พัฒนาทักษะในการใช้ภาษา เพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ส่วนเนื้อหาความรู้วรรณคดีที่จัดให้เรียนก็จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะด้านการคิดค้นที่ เอกวิทย์ ๗ กลาง (2524 : คำนำ) ได้กล่าวไว้ในคำนำของหนังสือเรียนภาษาไทยชุดวรรณวิจักษ์ เล่ม 1 ไว้ว่า "ส่วนหนังสือเรียนภาษาไทยชุดวรรณวิจักษ์ เล่ม 1 นั้น มุ่งให้นักเรียนใช้ทักษะทางภาษาเพื่อศึกษาวิเคราะห์ความคิด ความรู้สึกของผู้เขียนวรรณกรรมแต่ละเรื่อง และให้มีความรู้พื้นฐานในการวิเคราะห์กระบวนการประพันธ์อีกด้วย"

รูประณี นาคทรพร (อ้างถึงใน สมถวิล วิเศษสมบัติ 2525 : 30) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ และสภาพสังคมปัจจุบันว่า

ในหลักสูตรใหม่ทั้งฉบับพุทธศักราช 2521 และฉบับพุทธศักราช 2524 มีสิ่งที่ครูอาจารย์ภาษาไทยจะต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งอย่าง นัยตั้งแต่หลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร ตลอดจนจุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชาต่าง ๆ ทั้งวิชาบังคับและวิชาเลือก สิ่งเหล่านี้เกี่ยวโยงกันค้ำจุนซึ่งกันและกัน ซึ่งจะต้อง "สอดคล้อง" และ "สัมพันธ์" กันทุกชั้นตอน

สำหรับรายวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตรภาษาไทยก็เหมือนกับวิชาภาษาอื่น ๆ คือ จะต้องประกอบด้วยเนื้อหาความรู้ภาษา หลักภาษา และวรรณคดี ตลอดจนการสอดแทรกวัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรปัจจุบันทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จะเน้นในเรื่องของทักษะสัมพันธ์ (สมถวิล วิเศษสมบัติ 2525 : 56) ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด นักเรียนจะได้ฝึกทักษะ ทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียน อย่างชำนาญ

และสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ในปัจจุบันจะไม่แยกการใช้ภาษา หลักภาษา และวรรณคดีออกจากกันอย่างแต่ก่อน

การที่จะพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ทักษะทางภาษาทุกด้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั้น ต้องใช้กลวิธีหลายอย่าง หมายความว่าครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลาย ๆ แบบให้เหมาะสม เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนโดย ครบถ้วน เรียกว่าเป็นการสอนภาษาไทยเชิงทักษะสัมพันธ์ ซึ่งนักเรียนได้เรียนวิชาภาษาไทยในแนวทักษะสัมพันธ์มาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้ว ถ้าครูภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย มีได้จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนให้ต่อเนื่อง เป็นแนวเดียวกันกับชั้นเบื้องต้นแล้ว ก็อาจจะไม่เกิดผลสัมฤทธิ์ตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

กมล สุคประเสริฐ (2526 : 55) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรใหม่ว่า

เราเห็นว่าแม่ตัววิชาภาษาไทยก็ควรที่จะให้นักเรียนปฏิบัติในเชิงภาษาไทย ให้ปฏิบัติจริง มิใช่ให้นักเรียนรู้เพียงแต่อ่านเข้าไปในมันสมอง แต่ให้นักเรียนอ่านแล้ว เอาไปทำอะไรต่าง ๆ เช่น เอาไปขีดเขียน เอาไปประดิษฐ์ หรือเอาไปร้อยกรอง ร้อยแก้วเป็นเรื่องราว เราอยากจะสนับสนุนให้เด็กมีความกระตือรือร้นในทางภาษา... เพราะฉะนั้น เราจะเห็นว่าหลักสูตรนั้นพยายามที่จะให้เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้เด็กมีกิจกรรมต่าง ๆ เพราะเห็นว่า การที่ให้เด็กนักเรียนของเราได้ปฏิบัติ ได้ทำ จะเป็นการเสริมสร้างนิสัยในการทำงานของเด็ก

สิ่งสำคัญยิ่งอีกอย่างหนึ่งซึ่งครูจะต้องจัดให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนคือ การวัดผลและประเมินผล ซึ่งวิธีวัดผลและประเมินผลตามหลักสูตรใหม่นี้ก็ต่างไปจากหลักสูตรเดิมมากเช่นกัน ที่สำคัญคือ ให้วัดวัดผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยจะมีการสอนขณะเรียนและหลังเรียนแต่ละจุดประสงค์ แทนการสอบรวมข้อปลายภาคต้นและภาคปลายอันเป็นข้อแตกต่างที่สำคัญ และการสอบแต่ละจุดประสงค์นั้นมิได้เน้นที่เนื้อหา แต่จะเน้นเรื่องการปฏิบัติ หรือการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เน้นการกระทำ หรือกิจกรรมมากกว่าการท่องจำ (ประเทือง ไทยเชียว 2527 : 3-4) ทั้งนี้เพราะหลักสูตรปัจจุบันมีความมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าครูที่สอนตามหลักสูตรใหม่จะต้องเปลี่ยนกระบวนการเรียน การสอนให้สอดคล้องกับการวัดผลประเมินผลด้วย ในเรื่องนี้กระทรวงศึกษาธิการ (2523 : 191) ได้ชี้แจงว่า การประเมินผลและการวัดผลเป็นกลไกสำคัญที่จะมีผลบังคับ สภาพการเรียนการสอน ถ้าการวัดผลถือการสอนภาคทฤษฎีตอนปลายภาคเรียนเป็นหลัก สำคัญ การเรียนการสอนก็จะเน้นเนื้อหาความรู้ภาคทฤษฎีที่ตอบเป็นข้อเขียนได้ แต่ถ้า การวัดผลมุ่งเน้นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติอะไรได้ ทำอะไรได้ การสอนก็ต้องเปลี่ยน ไปอีกลักษณะหนึ่ง นอกจากนี้ สุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2522 : 235) ได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลประเมินผลวิชาภาษาไทยว่า เนื่องจากการเรียนการสอน ภาษาไทยมีกระบวนการเรียนรู้ที่ค่อนข้างซับซ้อน การวัดและประเมินผลจึงต้องทำกันหลาย ๆ ด้าน และใช้วิธีการหลายวิธี ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยให้ผู้สอนได้ทราบพัฒนาการหรือสัมฤทธิ์ผล ของการเรียนของนักเรียนที่ตนสอนได้โดยละเอียด ในขณะที่ตัวนักก็ได้ทราบถึงความ สามารถและข้อบกพร่องในการสอนของตนเอง สามารถปรับปรุงแก้ไขสมรรถภาพในการ สอนให้ดีขึ้น ครูไม่ควรใช้วิธีการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือสอบย่อยเป็นการวัดผลแต่ เพียงอย่างเดียว

อย่างไรก็ตาม เรื่องการวัดผลและประเมินผลวิชาภาษาไทยยังมีความยุ่งยาก อยู่ไม่น้อย เพราะจะต้องวัดพัฒนาการของทักษะทางภาษาที่เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัว นักเรียน มากกว่าที่จะวัดเนื้อหาวิชาแบบวิชาอื่น ๆ ซึ่งในกรณีนี้ ชวาล แพร่พิบูล (ม.ป.ป. : 3) ได้แสดงความเห็นว่า ครูภาษาไทยยังไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายในการ วัดผลคือ ^{จริงมุ่งวัดแต่ความรู้ความจำ} เรื่องราวรายละเอียดต่าง ๆ จากหนังสือเรียน เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้จากการสำรวจแบบทดสอบและปัญหาทางการทดสอบ การวัด การประเมินผลทางการศึกษา ก็พบว่า มีข้อสอบภาษาไทยที่ยังวัดไม่ตรง เพราะวัดนิค จุประสงค์ของหลักสูตรไปเลย เช่น ความมุ่งหมายหลักของวิชาภาษาไทยก็คือ เพื่อ พัฒนาความสามารถและทักษะในการสื่อสาร จึงควรจะมีข้อสอบที่อ่านได้เร็ว จับใจ ความได้ใจ เข้าใจ ดีความ แปลความได้ดีเพียงไร เขียนได้ดีเป็นเรื่องราว สื่อสาร ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ดีเพียงไร ทักษะการฟังและพูดก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน แคกสัมไป เน้นความจำในหนังสืออ่านในชั้นเรียนเป็นสำคัญ กลายเป็นข้อสอบวัดความจำในเนื้อเรื่อง ไปเสีย สรุปได้ว่า ในกระบวนการวัดและประเมินผลมีจุดอ่อนซึ่งเป็นข้อบกพร่องใหญ่ 2 ประเด็นคือ ยังสร้างข้อสอบไม่ถูก และยังใช้ข้อสอบไม่เป็น ซึ่งจุดอ่อนทั้ง 2 ประการนี้

มีผลทำให้คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาย่อยถ่น อันอาจทำให้หลักสูตรประสบความสำเร็จ
ล้มเหลวได้ (เอนก พ.อนุกุลบุตร 2522 : 10-11)]

เนื่องจากภาษาไทยมีคุณค่าในฐานะที่เป็นภาษาอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และ
ยังมีคุณประโยชน์นานับประการในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็น
เครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินเจริญใจ และยังเป็น
เครื่องมือในการถ่ายทอดวิทยาการทุกแขนง ดังนั้น การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยจึง
มีความสำคัญอย่างยิ่ง ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2520 : 104-105) จึงได้
กล่าวว่า "ถ้าเราต้องการปรับปรุงการศึกษาให้มีความหมายแก่ชีวิต เราต้องเร่งปรับปรุง
การสอนภาษาไทยโดยเร็วที่สุด"

เมื่อได้มีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทย ก็ควรมีผลให้เกิดการปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงกระบวนการเรียนการสอนตามไปด้วย แต่โดยเหตุที่หลักสูตรวิชาภาษาไทย
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2524 เพิ่งจะดำเนินการใช้ครบทุก
ชั้นเรียนในปี พ.ศ. 2526 จึงน่าจะทำการสำรวจสภาพของการนำหลักสูตรวิชาภาษาไทย
ฉบับใหม่ไปใช้ ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว การติดตามประเมินผลการนำหลักสูตรไปใช้จะเป็นส่วน
หนึ่งของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการต่อเนื่อง
ที่ไม่รู้จบ นั่นคือ หลังจากที่หลักสูตรได้กำหนดจุดหมาย หลักการ โครงสร้างรายวิชา
จุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาของรายวิชาแล้ว เมื่อนำหลักสูตรไปดำเนินการใช้
(Implementation) ภายใต้งานของการจัดสื่อการเรียน วิธีสอน และการวัดผล
ประเมินผลที่เหมาะสมรัดกุมสักระยะเวลาหนึ่งแล้ว ก็จำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาคึกคึกตาม
ประเมินผล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนสภาพของกระบวนการใช้หลักสูตรว่าจะจะเป็นไปตาม
คาดหวัง สามารถส่งผลให้การใช้หลักสูตรบรรลุเป้าหมายได้หรือไม่]

ทว่าเหตุผลดังกล่าวมา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพการนำหลักสูตรวิชาภาษาไทย
ไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2524 ไปใช้ โดยคาดว่าทวิวิจัยนี้จะเป็น
ประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับเห็นว่างานวิจัยติดตามผลการ
ใช้หลักสูตรวิชาภาษาไทยฉบับพุทธศักราช 2524 นี้ยังมีน้อย หรือมีการวิจัยไว้บ้างแล้ว
แต่ยังไม่ละเอียดพอ การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาสภาพการนำหลักสูตรวิชาภาษาไทยฉบับใหม่

ไปใช้อย่างละเอียด โดยจะศึกษาสภาพการบริหารและการบริการหลักสูตรในมหาวิทยาลัยภาษาไทย ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนตามวิธีการของหลักสูตรใหม่ และศึกษาสภาพการวัดผลและประเมินผล ซึ่งข้อมูลที่ได้มาพอจะให้คำตอบได้ว่า หลักสูตรจะสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ในสภาพการดำเนินการ เมื่อนำหลักสูตร ไปใช้ตามที่ได้รับคำตอบมา หากพบว่ามีปัญหาหรืออุปสรรคในส่วนใดส่วนหนึ่งของกระบวนการนำหลักสูตรวิชาภาษาไทยฉบับพุทธศักราช 2524 ไปใช้ ก็จะได้หาวิธีการต่างๆ เพื่อการแก้ปัญหาในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูภาษาไทย และนักเรียนที่มีต่อสภาพการนำหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2524 ไปใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร ในด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลประเมินผล
2. เพื่อศึกษาความต้องการของผู้บริหาร ครูภาษาไทย และนักเรียนเกี่ยวกับ การนำหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ไปใช้

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาสภาพการดำเนินการ ความต้องการ และข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2524 ไปใช้ ซึ่งหลักสูตรฉบับนี้ได้ดำเนินการใช้มาครบทุกชั้นเรียนแล้วในปีการศึกษา 2527
2. กลุ่มประชากรได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา ครูภาษาไทยที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เฉพาะในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับกรรมการจัดทำหลักสูตร และผู้ที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุง

กระบวนการนำหลักสูตรวิชาภาษาไทยไปใช้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. เป็นการกระตุ้นให้ผู้บริหารและครูภาษาไทยเห็นความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะกระบวนการนำหลักสูตรไปใช้

3. เป็นแนวทางให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศช่วยขจัดปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับการนำหลักสูตรฉบับนี้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

คำจำกัดความ

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2524 ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้เมื่อ พ.ศ. 2524

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย หรือรองหัวหน้าหมวดวิชา

ครูภาษาไทย หมายถึง ครูที่สอนวิชาภาษาไทยทั้งรายวิชาบังคับ และรายวิชาเลือก ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีการศึกษา 2527

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2527

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

ศูนย์วิทยุโทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย